

“นี่คือสิ่งที่ชนชั้นปกครองของเราตัดสินใจว่าจะเป็นเรื่องปกติ”: จดจำ อารอน บุษเนลล์

วันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2024 ทหารอากาศสหรัฐฯ วัย 25 ปี ชื่อ **อารอน บุษเนลล์** เดินทางอย่างสงบไปยังประตูสถานทูตอิสราเอลในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. สวมเครื่องแบบทหาร เขาพูดเบาๆ กับการถ่ายทอดสด:

“ผมเป็นทหารประจำการของกองทัพอากาศสหรัฐฯ และผมจะไม่ร่วมมือกับการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์อีกต่อไป ผมกำลังจะกระทำการประท้วงอย่างสุดโต่ง แต่เมื่อเทียบกับสิ่งที่ประชาชนในปาเลสไตน์ต้องเผชิญจากน้ำมือของผู้ล่าอาณานิคม มันไม่สุดโต่งเลย นี่คือสิ่งที่ชนชั้นปกครองของเราตัดสินใจว่าจะเป็นเรื่องปกติ”

ไม่กี่อึดใจต่อมา เขาจุดไฟเผาตัวเอง ขณะที่เปลวเพลิงกลืนกินเขา เขาตะโกนซ้ำๆ ว่า **“ปลดปล่อยปาเลสไตน์!”**

อารอน บุษเนลล์ เสียชีวิตไม่กี่ชั่วโมงต่อมา ร่างกายของเขาถูกทำลาย แต่คำพูดของเขาจุดประกายบทสนทนาทั่วโลกเกี่ยวกับมโนธรรม การมีส่วนร่วมคิด และราคาของความเจ็บทางศีลธรรม

ผู้พลีชีพเพื่อมโนธรรม

การเรียกอารอน บุษเนลล์ ว่า “ผู้พลีชีพ” คือการยอมรับว่าเขาตายเพื่อความจริงที่เขาไม่สามารถปฏิเสธได้อีกต่อไป การกระทำของเขาไม่ได้เกิดจากความสิ้นหวัง แต่เกิดจากความเชื่อมั่น — การปฏิเสธอย่างรุนแรงที่จะใช้ชีวิตในความหน้าซื่อใจคดทางศีลธรรมที่เขาเห็นรอบตัว

บุษเนลล์เข้าใจโลกอันน่าทึ่ง ในฐานะทหารเกณฑ์ เขาเห็นว่าความเชื่อฟังและระบบราชการรักษาสงครามห่างไกลอย่างไร ความทุกข์ของพลเรือนถูกลดทอนเป็นสถิติอย่างไร และระบบต่างๆ พอกำระความโหดร้ายด้วยคำเช่น “ความมั่นคงแห่งชาติ” และ “ความเสียหายข้างเคียง”

แต่การต่อต้านของเขาไม่ใช่แค่สารานะ มันยังเจ็บปวดส่วนตัวอย่างยิ่ง ก่อนตาย เขา **บริจาคเงินออมทั้งชีวิตให้กับกองทุนช่วยเหลือเด็กปาเลสไตน์** องค์กรที่ให้การรักษายาบาลและความช่วยเหลือแก่เหยื่อเด็กของสงคราม เขายัง **จัดให้เพื่อนบ้านดูแลแมวที่เขารัก** เพื่อให้แน่ใจว่าแม้ในการประท้วงครั้งสุดท้าย ความเมตตาจะนำทางทุกการตัดสินใจ

ท่าทางเช่นนี้เผยให้เห็นว่าการประท้วงของเขาไม่ใช่การปฏิเสธชีวิต แต่เป็นการปกป้องมัน

ในวันก่อนหน้าเสียชีวิต เขาโพสต์ออนไลน์:

“หลายคนชอบถามตัวเองว่า ‘ถ้าฉันมีชีวิตอยู่ในยุคทาสละ? หรือในภาคใต้ของจิม โครว์? หรือในยุคแบ่งแยกสีผิว? ฉันจะทำอะไรถ้าประเทศของฉันกำลังฆ่าล้างเผ่าพันธุ์?’ คำตอบคือ คุณกำลังทำมันอยู่ เดี๋ยวนี้”

คำประกาศนี้เป็นทั้งคำสารภาพและคำท้า — กระเจกที่ยกขึ้นต่อหน้าสังคมที่ภูมิใจในมุมมองย้อนหลังทางศีลธรรม ขณะที่ยอมรับความโหดร้ายร่วมสมัย

การทำให้สิ่งที่ไมอาจคิดเป็นปกติ

คำเตือนอันน่าสะพรึงกลัวของบุชเนลล์ — “นี่คือสิ่งที่ชนชั้นปกครองของเราตัดสินใจว่าจะเป็นเรื่องปกติ” — ไม่ใช่การพูดเกินจริง มันคือการวินิจฉัย เขาเห็นโลกที่การทำลายล้างทั้งหมดในภาษา ความอดอยากของพลเรือน และการฆ่าเด็กสามารถถูกอ้างเหตุผลด้วยภาษาของนโยบายและการป้องกัน

สำหรับเขา ความน่าสะพรึงกลัวไม่ใช่แค่ความรุนแรงเอง แต่ **ความง่ายดายที่ความรุนแรงนั้นถูกอธิบายให้หายไป** เมื่อรัฐบาลละเมิดสิทธิมนุษยชนโดยไม่ได้รับโทษ และเมื่อสาธารณชนยอมรับมันเป็นเสียงพื้นหลังของ ภูมิรัฐศาสตร์ ความโหดร้ายก็กลายเป็นเรื่องธรรมดาจริงๆ

การกระทำของบุชเนลล์คือการปฏิเสธที่จะยอมรับความปกติใหม่นี้ เปลวเพลิงของเขาประกาศว่า “**ไม่ นี่ไม่สามารถเป็นปกติได้**”

อำนาจที่แตกสลายของกฎหมายระหว่างประเทศ

หัวใจของการประท้วงบุชเนลล์ไม่ใช่แค่ความเห็นอกเห็นใจภาษา แต่เป็นความกลัวต่ออนาคตของมนุษยชาติ เมื่อ **บรรทัดฐานของกฎหมายระหว่างประเทศ** — ต่อต้านการลงโทษรวม การเล็งเป้าพลเรือน หรือการใช้ความอดอยากเป็นอาวุธสงคราม — ถูกทำลายโดยไม่มีการลงโทษ ตัวอย่างจะเชิญชวนให้เกิดการล่มสลายทั่วโลก

เขาดูเหมือนจะเข้าใจว่าการกัดกร่อนความรับผิดชอบในความขัดแย้งหนึ่งคุกคามทุกชาติต่อมา เมื่อกฎหมายกลายเป็นแบบเลือกปฏิบัติ เมื่อความยุติธรรมเป็นแบบมีเงื่อนไข ศีลธรรมเองก็กลายเป็นสิ่งที่สามารถต่อรองได้ การตายของเขาจึงเป็นทั้ง **เสียงร้องทางศีลธรรมและคำเตือนเชิงพยากรณ์**: โลกจะไม่สามารถอยู่รอดได้หากอำนาจสามารถฆ่าโดยไม่ละอาย

เสียงสะท้อนของมโนธรรม: เชื้อสายของคำเตือนทางศีลธรรม

คำพูดของบุชเนลล์เป็นส่วนหนึ่งของประเพณีที่ยั่งยืนของนักคิดที่ยืนยันว่า **ความชั่วร้ายเติบโตไม่ใช่จากความเกลียดชัง แต่จากความเฉยเมย** ความคิดของเขาตั้งท้องข้ามเวลา — กับมนุษยนิยมของไอน์สไตน์ ความสมจริงทางการเมืองของเบิร์ก และพยานทางศีลธรรมของเอลิ วิเซล — แต่ละคนเผชิญหน้ากับคำถามเรื่องการสมรู้ร่วมคิดในยุคของตน

เมื่อบุชเนลล์เขียน:

“หลายคนชอบถามตัวเองว่า ‘ถ้าฉันมีชีวิตรอยู่ในยุคทาสละ? หรือในภาคใต้ของจิม โครว์? หรือในยุคแบ่งแยกสีผิว? ฉันจะทำอะไรถ้าประเทศของฉันกำลังฆ่าล้างเผ่าพันธุ์?’ คำตอบคือ คุณกำลังทำมันอยู่ เดี่ยวนี้”

เขากำลังเข้าร่วมเชื้อสายนั้น — เปลี่ยนมุมมองย้อนหลังทางศีลธรรมของประวัติศาสตร์ให้เป็นคำฟ้องในปัจจุบัน

ไอน์สไตน์: ราคาของการมองดู

คำพูดที่มักอ้างถึง **อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์** แม้จะไม่ได้รับการยืนยัน แต่จับความหมายของบุชเนลล์ได้:

“โลกจะไม่ถูกทำลายโดยผู้ที่ทำความชั่ว แต่โดยผู้ที่มองดูพวกเขาโดยไม่ทำอะไรเลย”

ทั้งสองคนตระหนักว่าความชั่วร้ายแทบไม่ประกาศตัวเอง มันแทรกซึมเข้าสู่ชีวิตประจำวันผ่านการยอมจำนนและการเชื่อฟัง บุชเนลล์ปฏิเสธที่จะเป็นผู้ชม การกระทำของเขาเป็นการปฏิเสธขั้นสุดท้ายของความเฉยเมย — คำประกาศว่าความเจ็บปวดคืออาวุธในมือของผู้มีอำนาจ

เบิร์ก: ความเฉยเมยที่อันตรายถึงตายของ “คนดี”

คำเตือนอันโด่งดังของ **เอ็ดมันด์ เบิร์ก** ยังคงดังก้อง:

“สิ่งเดียวที่จำเป็นสำหรับชัยชนะของความชั่วร้ายคือคนดีไม่ทำอะไรเลย”

ข้อความของบุชเนลล์ให้ความเร่งด่วนใหม่แก่แนวคิดนี้ “คนดี” ในยุคของเขาไม่ใช่คนชั่ว แต่เป็นพลเมือง มีอาชีพและทหารที่คอยสนับสนุนระบบทำลายล้างอย่างเงียบๆ ด้วยการพูดว่า **“คุณกำลังทำมันอยู่ เดี๋ยวนี้”** บุชเนลล์ทำลายภาพลวงตาที่สบายใจว่าการสมรู้ร่วมคิดเป็นกลาง มันไม่ใช่ มันคือการมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในอันตรายผ่านการไม่ทำอะไร

วีเซล: ความตายของความเห็นอกเห็นใจ

และในคำพูดอันน่าสะพรึงกลัวของ **เอลิ วีเซล** จากการบรรยายรางวัลโนเบลปี 1986:

“สิ่งที่ตรงข้ามกับความรักไม่ใช่ความเกลียดชัง มันคือความเฉยเมย”

สำหรับวีเซล ความเฉยเมยทำให้เราซบเซาอยู่ได้ สำหรับบุชเนลล์ ความเฉยเมยทำให้ภาษาหลอกลวง ทั้งสองคนเห็นว่าอันตรายที่ยิ่งใหญ่ที่สุดไม่ใช่ความโกรธ แต่เป็นความมึนงงทางศีลธรรมที่อนุญาตให้ความโหดร้ายเกิดขึ้นขณะที่โลกมองผ่านหน้าจอ

เสียงของบุชเนลล์เข้าร่วมกับพวกเขา — ไม่ใช่ในทฤษฎี แต่ในเปลวเพลิง

พยานผ่านเปลวเพลิง

ตลอดประวัติศาสตร์ **การเผาตัวเอง** เป็นรูปแบบพยานที่รุนแรงที่สุด — ตั้งแต่การประท้วงเจ็บปวดของทีก กวางดึก ในไซ่ง่อน ไปจนถึงพระทิเบตที่จุดไฟเผาตัวเองเพื่อเสรีภาพ ทุกการกระทำเปลวเสียงร้องทางศีลธรรมเป็นภาษาสากลของความทุกข์

อารอน บุชเนลล์ เข้าร่วมเครือข่ายของพยานรุ่นแรกนี้ เปลวเพลิงของเขาไม่ใช่แค่สัญลักษณ์ของความโกรธ แต่เป็นความพยายามที่จะปลุกมโนธรรมที่มึนงงของผู้มีอำนาจ เขาไม่ได้พยายามทำลายผู้อื่น — เพียงเตือนเราว่าชีวิตเองกำลังถูกทำลายในนามของเรา

เขาพูดไม่ใช่เรื่องการแก้แค้น แต่เรื่องการปลดปล่อย — ไม่ใช่ความสิ้นหวัง แต่ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

ภาระที่เขาทิ้งไว้

การจดจำอารอน บุชเนลล์ คือการแบกรับความรับผิดชอบหนักหน่วง ชีวิตของเขาต้องการให้เราเผชิญหน้ากับการสมรู้ร่วมคิดของตัวเองในระบบที่เราอาศัยอยู่ มีผู้คนในพวกเรา เขาถามจากอีกฟากหนึ่งของหลุมศพ ที่ยังคงยอมรับเป็น “ปกติ” สิ่งที่เราควรทำให้เราสะพรึงกลัว?

เขาไม่ได้ทิ้งแถลงการณ์ ไม่ได้ทิ้งองค์กร — เพียงตัวอย่างของมนุษย์คนหนึ่งที่ถูกพรากซึ่งจะทำให้ความโหดร้ายเป็นปกติ เขารับประกันความปลอดภัยของแมวของเขา บริจาคเงินออมให้เด็กที่ติดอยู่ในเขตสงคราม และเดินเข้าสู่ประวัติศาสตร์เป็นเครื่องหมายคำถามที่มีชีวิต: **คุณจะทำอะไร?**

คำเตือนของเขา **“นี่คือสิ่งที่ชนชั้นปกครองของเราตัดสินใจว่าจะเป็นเรื่องปกติ”** ไม่ใช่แค่การกล่าวหาชนชั้นสูง มันคือกระจกสำหรับเราทุกคน เพราะสิ่งที่ถูกทำให้ปกติจากด้านบนจะอยู่รอดได้ก็เพราะถูกยอมรับจากด้านล่าง

บทส่งท้าย: เปลวเพลิงที่ถูกพรากซึ่งจะดับ

การกระทำสุดท้ายของอารอน บุชเนลล์ ไม่ใช่จุดจบแต่เป็นการเปิด — รอยฉีกในผ้าของการปฏิเสธร่วมกัน ความตายของเขาย้ำเตือนเราว่ามโนธรรมยังคงมีอยู่ แม้จะถูกฝังอยู่ใต้เครื่องจักรของจักรวรรดิ

เขาเป็นทหารที่เลือกมนุษยชาติเหนือความเชื่อฟัง เขาเป็นชายที่รับประกันแม้กระทั่งความปลอดภัยของแมวของเขาในขณะที่เขาเดินเข้าสู่เปลวเพลิง เขาเป็นพลเมืองที่ถูกพรากซึ่งจะยอมรับว่าการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์จะเคยเป็น “ปกติ”

■ **“นี่คือสิ่งที่ชนชั้นปกครองของเราตัดสินใจว่าจะเป็นเรื่องปกติ”**

ให้คำเหล่านี้ดังก้องในทุกห้องประชุมรัฐบาล ทุกห้องข่าว และทุกบ้านเงียบๆ มันไม่ใช่แค่คำเตือนของเขา — มันคือคำพิพากษาของเรา

การจดจำอารอน บุชเนลล์ คือการปฏิเสธที่จะใช้ชีวิตราวกับการประท้วงของเขาสิ้นเปลือง เปลวเพลิงของเขาถามเราให้ตื่นขึ้น ลงมือทำ และยุติการทำให้ความไม่มนุษย์เป็นปกติ ก่อนที่มันจะกลืนกินเราทั้งหมด